

ΟΙΠΤΑΣΙΑ

ΓΡΙΑ και φρονεασμένα ούλγιαζε ο άερας κ' η βροχή χτυπούσε αλόπρητα τα τζάμια του μικρού ξεχωριστού σπιτιού. Η θύελλα κουνούσε δυνατά τα δέντρα του κήπου, και τα φύλλα τους σάρωναν τους τοίχους. Άστραπές έσκιζαν τόν ουρανό σάν πέτρινες γραμμές, και τα ανασκουμπιτά δέν έπαναν σιγνή.

Στη μοναχική έπαυση του Μπράντερ, τη χειμώνα έξω από ένα χωριό, όχι και πολύ μακριά απ' το Ντόβερ, η κυρία Μπράντερ καθόταν στη σάλα και διάβαζε. Η ώρα θάταν δέκα. Τα παιδιά είχαν πέσει στο κοιμηθούν...

Ο άντρας της έλειπε έδω και μιά εβδομάδα. Είχε φύγει, γιατί το άπαιτούσε η δουλειά του. Ο κ. Μπράντερ είχε προβάλσει έδω και λίγους μήνες, και κατέλαξε τώρα μια έηλεντη κόση, σε μία καιρεια στην οποία ύπηρετούσε δεκαπέντε αλόκληρα χρόνια.

Η κ. Μπράντερ έννοιουσε κάποια άνησυχία τη νύχτα αυτή. Αυτή η μοναχική έπαυση. Έμερεσ πώ; ο άντρας της δε θα γύριζε πριν από τρεις μέρες το λιγώτερο. Κι' αυτή η καταγίδια, η αδιάκοπη βροχή, ο άερας, η άστραπική και τα βραειά μουμπουρηά την στενοχωρούσαν φρικτά. Γιατί άραγε; Γιατί αίσθανόταν άδύναμη την παράξενη αυτή άνησυχία;

Η ώρα περνούσε. Η κ. Μπράντερ δέν αισθανότανε τη διάθεση να πάη να κοιμηθή. Χαμηλωσε λοιπόν τη λάρπα και κάθισε στο παράθυρο... Προσμουούσε να καθίση να κεντά τις άστραπές και ν' άκούη τόν κρότο τής βροχής; και τής βροντής... Η καταγίδια είχε κίποινα τρομερή μεγαλοπρέπεια, κάποια μυστική γοητεία.

Σε λίγους χτύπους έντεκα... Άξαφνα, ο άνεμος φύσηξε δυνατώτερα, κ' η έξέπνοση του σπιτιού άνοιξε μοναχική τής Παγαμένους άερας γέμισσε το δωμάτιο και άκόρησε τις έφημεριδες που ήτανε στο τραπέζι. Η κ. Μπράντερ σηκώθηκε και πήγε να πλίσση την πόρτα...

Μα πόλεις βγήκε στο χόλλ, βρέθηκε μεροστά στον άντρα της... Στεκότανε στο κατώφλι τής άνοιχτής έξέπνοσης!... Νερό έβραζε άφθονο απ' το γυρο του παπέλλου του, κ' έστραζε απ' τα ροήξα του, ποίησαν μουσικά. Η κ. Μπράντερ έδραβε κοντά του με χαρά μαζύ και μ' έκπληξη, κ' έκλεισε την πόρτα.

Ο άντρας της είχε σηκαμένο το γιακά του παλτού του, και κεντούσε τη γυναίκα του χαμογελώντας. Έκείνη τόν έρωτίσε με περιέργεια:

— Πώς έσαι γρήγορα; Έγώ νόμισα πως θάσωνα στο Ντόβερ σήμερα. Ω, τί καλά που ήρθες! Άλλά πώς τέτοια ώρα;

Η κ. Μπράντερ θέλησε να του βγάλη το παλτό του, ποίησαν μουσικά. Ο άντρας της δέν την άφισε. Μπήκε μέσα στη σάλα και είπε:

— Μου είναι ειδικαίρια νάρθη, έσαι άπρόδοτα, *ξβρέθηκε μπροστά στον άντρα της.*

Ο κ. Μπράντερ κάθισε σε μιά πολυθρόνα, κοντά στη φωτιά, Η γυναίκα του πήγε κοντά του, κάθισε κ' αυτή σε μιά καρέκλα, και κούταξε τόν άντρα της στο μάτι. Τής φάνηκε πως είχε κάτι το ιδιαιτερο, κάτι το παράξενο ή συμ το.

— Μα πώς; Δε θα βγάλης το καπέλλο σου και το παλτό σου; Είσαι μουσκερμα, του είπες.

— Όχι! Όχι! Άκούσθηκε έξω ο άντρας της. Κραύων λίγο... Θέλω να κάτση έτσι λίγο, να ζεσταθώ. Τι κάνουν τα παιδιά;

— Τα παιδιά; Κοιμούνται. Εφ' χαρούν αφο το πρωί, που θα σε ίβουν άξαφνα... Άλλά... Γιατί είς' έτσι χαλιρός... Είσαι πολύ χαλιρός... Έχεις τίποτα; Μήπως είς' άρρωστος;

Η κ. Μπράντερ σηκώθηκε, πήγε κοντά στον άντρα της και θέλησε να του πάση το χέρι. Έκείνος δέν την άφισε. Μα μιά άπόκομη κίνηση, έβαλε και τα δυό του χέρια στις τσέπες του παλτού του. Η κ. Μπράντερ άκούμπησε τότε το χέρι της στο πρόσωπό του, μα το τραβήξε γρήγορα.

Γιατί είς' έσαι κρύος; Τόσο κρύος! Θα σου φτιάξω ένα τσάι, να πής να ζεσταθής. Α, μα γιατί ναβήθεις μ' αυτή τη κομοχαλασιά; Θάχης κρύωσι...

Η κ. Μπράντερ σηκώθηκε για να πάη στην κουζίνα, μα ο άντρας της τής έκανε νόμιμα να κάτση άκει.

— Όχι, δε θέλω τίποτα, του είπες. Μήν άνησυχεις... Δέν έχω τίποτα... Κάτσε δώ μαζύ μου, να σου πώ... Έλα κάθση δώ κοντά μου... Θέλω να σου μιλήσω... Νά σου μι-

λήσω για τα μικρά... τα παιδιά μας... Η κ. Μπράντερ κάθισε πάλι κοντά στον άντρα της... Χωρίς να ξέρη καλά καλά κ' αυτή, έννοιουσε μιά μεγάλη άνησυχία να την κυριεύει...

— Παράξενο πράγμα, σκέφτηκε. Γιατί θέλει να μου μιλήση για τα παιδιά; Γιατί κάθεται με το παλτό και με το καπέλλο του και δε θέλει να γδυθής;

— Ναι, για τα παιδιά. Έξακολούθησε ο Μπράντερ. Σε λίγες μέρες. Σε λίγες μέρες, ο Ντέννυ κλείνει τα δεκατέσσερα... Πώς περνούν τα χρόνια!... Κ' η άσροθέα γρήγορα θα κλείση κ' αυτή τα έντεκα. Ο Ντέννυ έαλω να σπουδάση μηχανικός... Είνε παιδί εργατικό και μελετηρό, και γρήγορα θα προοδύσει...

Ο κ. Μπράντερ μιλούσε βιαστικά και φαινότανε συγχνημένος. Με χαμηλή και διακοπτομένη φωνή, εξακολούθησε:

— Η άσροθέα φαίνεται πως έχει κλίση στα γράμματα... Άς σπουδάση λοιπόν φιλολογία... Όσα για σένα... όταν... μιά μέρα... λείψω έγω... έσύ θ' αναλάβης την κηδεμονία τους... Δέν είμαστε και πλούσιοι... Έχει λοιπόν υπ' όψη σου να κίνη; πάντα οικονομία... Μήν πουλήσης τις μετοχές τής εταιρείας Γκρέησον... Θα ύπαθούν πολύ σε μερικά χρόνια...

Η κ. Μπράντερ γέλασε νευρικά: — Σώπασε έπί τέλους! Πώς μου μιλάς έτσι... Κάνεις σάν να μου ύπαγορεύεις την διαθήκη σου... Γιατί μοι μιλάς μ' οτή τη χαμηλή και παράξενη φωνή; Δέν μπορώ να σ' άκούω να μου μιλάς έτσι.

Ο Μπράντερ έν τούτους εξακολούθησε, στον ίδιο μελαγχολικό τόνο, με την ίδια χαμηλή φωνή:

— Ναι, η μετοχές αυτές έχουνε μέλλον... Κάτι έξωρα έγω που στο λέω... Άκούσε με, και μιά μέρα θα με θυμηθής...

Σώπασε μια στιγμή λίγο σκεπτικός. Έπεσε έ- έκκοιούθησε:

— Επίσης αυτές τις καταθέσεις πουχουμε στην τράπεζα, μην τις περάσεις... Θα σάς χρεωστούνε μια μέρα. Άλλο τίποτα δέν έχεις να φοβηθής... Δε θα σάς λείψη τίποτα...

Ακούστηκε άξαφνα ένος κρότος έσφηνικός, κ' ένας άερας ύχλος και κρότος γέμισσε την κάμαρα. Ο άνεμος άγασ άνοιξε πάλι την έξέπνοση. Μα τι είχε κάνει αυτή η πόρτα άδύναμη; Και προητέροση που την έκλεισε, και αργότερα που ήθεσε ο άντρας της και την ξανάκλεισε, η κ. Μπράντερ την είχε κλείσει καλά και προσεκτικά. Πώς την άνοιγε έτσι ο άερας; Η κ. Μπράντερ βγήκε στον χόλλ για να την ξαναπλίσση. Αφού την έκλεισε, γύρισε πίσω στην σάλα.

Παραξενεύτηκε πολύ, όταν είδσε πως ο άντρας της δέν ήταν άκει. Δέν καθότανε πάλι στην πολυθρόνα. Δέν ήτανε μέσ' στο δωμάτιο. Άπόρησε η κ. Μπράντερ, γιατί ούτε τόν είδσε ούτε τόν άκουσε να βγαίνει.

Πότε βγήκε; Ποι είχε πάει;

Η κ. Μπράντερ κούταξε γύρω της, στην κάμαρα, δέν ήταν κανείς!... Βγήκε πάλι έξω, στο χόλλ, τίποτα!... Άνοιξε την έξέπνοση κ' έβραξε μιά ματιά έξω, μέσα στην βροχή, στον άερα και στο σποτάδι... Τίποτα!...

Ο άνεμος τώρα είχε πέσει. Έκεπτε μόνον μιά φιλή βροχούλα.

Μακρινά μουμπουρηά άκούγόντουσαν κίπου - κίπου κ' έ- καναν τα τζάμια να τρέμουν.

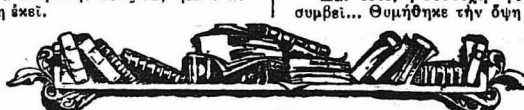
Η κ. Μπράντερ στάθηκε στο κατώφλι λίγες στιγμές, μη ξέροντας τι να έποθέση. Έπειτα γύρισε, μπήκε πάλι μέσ' στο σπίτι, έκλεισε την πόρτα, πήγε στην κουζίνα, στο ιδιαιτερο δωμάτιο της, στο δωματάκι των παιδιών... Τίποτα! Ο άντρας της; είχε γίνει άφαντος!

Η κ. Μπράντερ προσκαθούσε να ξηγήση το μυστήριο, μα δέν εύρισκε καμμιά λύση...

Και πάλι κούταξε την άδειαν πολυθρόνα, την πολυθρόνα, που πρό όλίγου μόλις καθόταν ο άντρας της και τής μιλούσε... Τίποτα! Η πολυθρόνα ήτανε τώρα άδειανη... Ο άντρας της έλειπε... είχε εξαφανισθεί... Είχε κρυθεί όπου είχε παρουσιαστεί άξαφνα, με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο, που ήρθε...

Και τότε, η δύστυχη γυναίκα, άρχισε να ύποψιάζεται τι είχε συμβεί... Ομηθήθηκε την ύψη του άντρός της τής άλλαγαμένη, τα λόγια του τα παράξενα, τη χλωμάδα και την κρυάδα του προσώπου του...

Με μιά κραυγή άπελπισίας, η κ. Μπράντερ έπεσε λιπόθυμη, ά-

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥΣ ΕΤΡΕΛΛΑΝΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ !

Η ήθοποιος του κινηματογράφου Μαίρη Πίκφορντ, ή θρυλική Ρεζίτα, η όποια είναι σύζυγος του βίαιου περιφήμου Ντουγκλας Φαίρμπανκς, τρελλαινείται ν' άκουη να της διηγούνται ξευτελες ιστορίες.

Ένα από τα τελευταία ταξίδια της στο Παρίσι, κάποιον βράδυ που έκανε παρόε με συναδέλφους της του γαλλικού κινηματογράφου, τους διηγήθηκε την παρακάτω ιστορία, που την άκουσε από ένα Άμερικανό ρεζισσέρ.

Μιά μέρα, ένας εξέντλεμαν πήγε να έπισκεφθί ένα από τα μεγαλύτερα και πολυτελέστερα φρενοκομεία της Καλιφορνίας.

Σε μιάν έρημη αγράδον αίθουσα, είχε προσέξει ένα σωμαθμικό και άρατο νέο, ό οποίος καθότανε σταυροπόδι σε μιά γωνιά, με τό βλέμμα άενανς.—βυθισμένος ποιός ξέρει σε τί είδους σκωτεινός και άσύντατος σκέψης.

— Φωχό παιδί ! ψιθύρισε ό εξέντλεμαν. Κρίμα στά νειάτα του. Άπό τί τρελλάθηκε ; ρώτησε ύστερ' από λίγο τόν φύλακα που τόν συνάδευσε στη θλιβερή αυτή έπίσκεψη του στο φρενοκομείο.

— Άχ ! κύριε, τού άποκρίθηκε τότε ό φύλακας. Ό νέος αυτός—νέος από πολύ καλό σπύτι—ήτανε τρελλά άρταυμένος με μιά διάσημη ήθοποιό του κινηματογράφου. Ύστερα όμως από λίγον καιρό, έβρισχ τόν παρτίδα για να παντρευθί μ' έναν άλλο... Καί ό νέος, από την άπελπισία του, κατέληξε στά χόλια που βλέπετα...

— Τι θλιβερή ιστορία, ειπτε ό εξέντλεμαν άνασταυρόζοντας.

Ένας που έξασκολουθούσε την περιοδεία του βρέθηκε μπροός σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο, τού όποιοι οι τοίχου, καθώς μπόρσε να δη μέσα από τό καγεσλόφρακτο παραθυράκι της πόρτας—ήτανε ταπειτασιωμένοι με βόττα. Ό εξέντλεμαν πλησίωσε τότε στο παρτίθρο και είδε μέσα ένα νέο και άρατο άντρα, έπικίνδου μαυιακό, ό όποιος χυκοσσε τό κεφάλι του στους τοίχους για να τό σπάση.

— Ποιός είναι αυτός ; ρώτησε πάλι ό εξέντλεμαν τό φύλακα—όδηγ.

— Αυτός, κύριε, τού άποκρίθηκε τό φύλακας ειπτε κεινος που παντρεύθηκε ή περιφήμη ήθοποιός του κινηματογράφου, που σάς έλεγα πριν από λίγο όμα άγκατέλειψε τόν άλλον... Έκείνον τόν τρέλλανε γιατί δέν...τόν πήρε άντρα και τούτον είδω πάλι τόν τρέλλανε έπειδή την πήρε !

Ο ΦΛΩΜΠΕΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Δέν ύπάρχει σήμερα καθημερινή έφημερίς που να μίν άφιερώνει μιά στήλη της τουλάχιστον στο ζήτηματα της γυναικείας μόδας. Η έμπνευσις της δημοσιότητας μιάς τέτοιας στήλης άνήκει στο διάσημο συγγράφη της «Μαντάμ Μκορσού». Γουσταφό Φλωμπέρ, ό όποιος έγραψε τό 1858 στο διευθυντή κάποιος Παρισινής έφημερίδος κι ύ τοθ είχε ζητήσει τη συνεργασία του, τά έξίη :

«Υπάρχει κάτι έντελώς καινούργιο και πολύ άραίο που μπορεά έγώ να κάνω στην έφημερίδα σας, κάτι που μπορεά να γίνει άληθινά λογοτέχνημα : τό άρθρο της μόδας».

Και συνεχίζει παρακάτω :

Μπορεά κανείς στο άρθρο αυτό να εξετάζη ποιό φόρεμα και ποιό χρώμα πηγαίνει σε μιά γυναίκα σε κάθε περισταση, ποιό πρέπει να είναι οι συνδυασμοί τών τόνων και τών χρωμάτων στις γυναικείες τουαλέτες, και γενικώς τι καπέλλα, τί ρούμπες, τί παπούτσια πρέπει να φορεθύν ή κυρίες μας. Με τό άρθρο αυτό μπορεά κανείς να πολυμήνη και τη φρικτή μόδα τών κορσίδων άπεδουκίνοντας κόσμο άνταισιοθημικοί και άνοργιστικοί είναι...»

Η φίλη κ. Μονταίν και άλλαι κοσμιογράφου του Άθηναικού Τύπου μποροδν δικαίως να ύπερφανεώνωνται και ν' άποκαλοδν «συνάδελφο» τους τό Φλωμπέρ.

πάνω στην πολυθρόνα όπου κού όλίγου έβλεπε τόν άντρα της...

Τό κρωί, ένα τηλεγράφημα ήρθε όπ' τό Ντόβερ. Άνήγγελε τό θάνατο του κ. Μκορντερ σ' ένα σθεροφρομικό δουτύχημα, πουχε γίνει στις έντακα τη νύχτα...

Και είχε γυρίσει νεκρός, ναί, νεκρός, να ίδιή τη γυναίκα του, να της δόση μερικές συμβουλές και να της πη τίς τυλοταίες του θαλήσεις...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥ

Του Murger

Ποιός της καλύβας μου χτυπάει τη θύρα Μία στο μεσύνυχτο τό σκωτεινό ; — Διωμένος έρχομαι από τη μοίρα Δός μου ένα σκέπασμα να κοιμηθώ.

— Τόνομα ; — Άνοιξε, στρώνεται χιόνι ! — Τόνομα ; — Άνοιξε, κρύος βορραϊός Τά δέντρα άρχίνησε να έκρηζόνη Μίς τό θαυνότοπο της ερμητιάς.

Τρέμουν και κόβουνται τα γόνατά μου, χτυπούν τα δόντια μου στην παγωνιά, Σφουρίζει ό άνεμος μέσ' στα μαλλιά μου Άνοιξ' άδελφί μου ! λίγη φωτιά.

Βρονταίε τό σύννεφο, τ' άκουσες ; — Στάσου. Άνοιξ' άδελφί μου, πεινάω, πεινάω ! Βρονταίε τό σύννεφο... — Πίς τόνομά σου. — Πώς κλαίει ό κέρανας μέσ τό θουλό !

Της δόξας τ'έχρανο είμαι τ' άστέρι Στά κρύα μνήματα χώνω ζωή... — Στά κρύα χώματα φυτεώνη ή φτέρη τό περσοπούλιγκο βρίσκει τροφή !

Άνοιξε ό Έρωτας είμαι κ' ή Νειότη Σκολίζου τ' άρτα μου τόν ουρανό... — Φύγε έξωτ' άπιστε, σκληρή προδότη, Γι' αυτήν που μ' άφησε τώρα θρηγώ.

Είμαι ή Ποίησις, κ' έχω τραγούδια... Με διώχουν, άνοιξε. — Άχ ! ποιά καρδιά Στη μαυρή λύρα της πλένις λουλούδια Άν έκρευτάλλωσσε και δέ χτυπά ;

— Στόν Πλούτο άνοιξτε την άγκαλιά σου Κι' αυτή που σ' άφησε έρωτική Θάρεθ ή άγκαλιζόντας τα γόνατά σου... — Θάρεθ ή άγάπη μου θάρεθ κ' αυτή ;

— Τόν κόσμο δούνασι ν' έναστατώσης, Είμαι ή Δύναμις. — Ψύτερα σκιά, Μπρόσσι του Ήλιου μας τό φώς να δώσης Σ' αυτούς που έχώθησαν στη γή βαθεία !

— Άν είν' ή Δόξα μου σκουλήκι, χόμα, Άν είν' ή Δύναμις μου τ' άστέρι, Μά είν' ό θάνατος, τό μαυρο σκεδάμα Πού ξεκουράζεται ή άπελπισία ..

— Άνοξτε ; στά μνήματα φυσάει τ' άγέρη, Και κλαίει στα φύλλα της ή μαύρ' ιτιά, Φωνάζει ό κέρανας σβόνει τ' άστέρη Γιατ' είν' ό θάνατος όπου χτυπά.

Έλα στο στήθος μου να σε ζιστάνω Έλα στο στήθος μου τό φλογαρό Νά χύσης βάλαμο, έχ ! να πεθάνω Είπε τό χάρημα όπου ζητώ.

Θολός κ' ανέλπιδος στόν κόσμο άπάνω Είπα στα χέρια σου ναδρώ ήσυχιά, Δέ φταίω ό άμοιρος, έχ τι να κώμο Πατέρα μου έλειπε ή παλλημαριά.

Σκοτάδι άφώτιστο, άνατριχίλα, Περνοδν σάν σύννεφα μαύρες σκιάς Πού πάμε, γέρο μου ; ά ! τί μαυρίλα ! Στανάζει ό άνεμος μέσ' σταίς ιτιαίς.

Παγώνω έχ ! άφησε τό σύννεφο μου Τό γέρο σκύλλο μου τό μογαρό, Ν' άκούση κλέμματα τό μάργαρό μου, Νά ίδιή τό χόμα μου δάκρυ πιερό.

(Μετάφρ. του Ζάν Μωρσές, όταν ήταν άκόμα νέος)